

WINTER.

DOOR

JOHANNA W. BAKKER.

I.

Waarom toch zijt gij tot mij ingegaan,
o bleek gelaat, o handen droef en stil?
Nu zien me uw vragende oogen altijd aan,
dat ik mijn hoofd wel van u wenden wil...

Mijn huis was warm en licht... het lampken scheen...
O blijde vlam, die lang verglommen is!
Nu is 't mij dag noch nacht... ik zie alleen
uw oogen staren in de duisternis.

O arm onrustig Lief! vraag toch niet meer...
Ik heb mijn ziel vermoord met eigen hand,
want Dood is niet zoo zwaar als 't stil verteer
der wanhoop, dat diep in uw oogen brandt.
